

Europa: Catalunya no és un perill... al contrari

written by Joan-Pere Le Bihan | 28 d'abril de 2018

Una vegada més, Europa i la majoria d'estats europeus, tenen una actitud diferent de la de les poblacions que se suposa que representen:

Mentre un nombre creixent de ciutadans europeus veu amb simpatia el procés popular de Catalunya cap a la llibertat (es nota amb l'abundància d'articles a Alemanya, Anglaterra, Escòcia, Dinamarca, Finlàndia, sense parlar d'Amèrica amb el *NY Times* o el *Washington Post*) els Estats, en particular l'espanyol i el francès, en contra de la Declaració de l'ONU sobre el dret d'autodeterminació, queden enrocats, limitats, en el marc d'unes constitucions, redactades totes abans de l'euro, considerades com sagrades.

Polítics fracassats com Manuel Valls, abandonat per un president a qui va donar suport a la desesperada, intenten recuperar la salut política perduda abanderant postures cripto-feixistes empadronades per la FAES, que arriben al punt de demanar *de facto* la supressió de la separació de poders exigint a Alemanya que imposi el seu criteri als jutges (Alguns ho feren allà entre 1933 i 1945).

Un dels encerts d'Europa (entre uns quants fracassos) ha estat construir un espai de Dret, de Llibertat i de Pau en un món que, lamentablement, està descuidant el sentit d'aquests valors. Ho descuida en nom d'un valor "superior" que seria el de l'estat, dels estats (que confonen sovint amb "nació", com a Espanya, França o Turquia, per donar-li un vernís de noblesa que el caràcter administratiu i moltes vegades repressiu de la pròpia paraula estat, no li pot conferir).

El Procés català és revelador de la capacitat de milions de ciutadans de mobilitzar-se per aquests valors de Dret, de

Llibertat i Pau, ja que **l'única violència** només ha vingut de les forces estatals trepitjant així un dels valors més fundacionals de la Unió. No podem descuidar que dos milions de manifestants a Catalunya –per una població de 7,5 milions– equivaldria, pel cap baix, a VINT MILIONS DE MANIFESTANTS A FRANÇA, o que la reelecció del president PUIGDEMONT –el 21 de desembre i posteriorment sabotejada pels jutges espanyols– es basa en un percentatge de vots molt superior al del president MACRON.

Donar suport a les aspiracions catalanes és, alhora, donar suport als valors que fonamenten la nostra unió continental. És una ocasió única d'acostar l'administració de Brussel·les als ciutadans. És poc, molt poc, dir que actualment n'està molt allunyada.

La degradació de partits de poder com el PP a Espanya amb la seva muntanya de casos de corrupció fins al més alt nivell, i també del Partit Socialista francès que, pràcticament, va desaparèixer després de la gestió desastrosa de Manuel Valls; el Brexit que no se sap ben bé si la població britànica realment el volia; la política italiana esperpèntica, etc. Tot això mostra l'abisme que existeix entre governs i poblacions.

L'excepció: Catalunya. No existeix cap lloc d'Europa on la població se senti tan solidària amb el seu govern legítim... fins i tot quan s'equivoca! A més, aquesta solidaritat no es fa en contra de la població estrangera com a Hongria, es fa amb Catalans, Àrabs, Bascos, Berbers, Castellans, Andalusos. Recordem la multitudinària manifestació de Barcelona que reclamava poder acollir més refugiats. A aquest fenomen pràcticament únic cal afegir que aquest moviment, de manera molt majoritària, es reclama d'Europa així com no paren de predicar-ho els polítics empresonats o exiliats!

ELS PROBLEMES D'EUROPA SÓN REALS.

Europa, té una sèrie de problemes:

- Alguns Estats que només la utilitzen per pal·liar el pes que han perdut a l'escala del planeta (França, Anglaterra, Espanya, Alemanya que dominaren el món a certes èpoques i, conscientment o no, ho enyoren).
- Alguns que temen per llur identitat (Polònia, Hongria...).
- La minúscula part del PIB que constitueix el pressupost de la Comissió.
- La dependència de cara als antics estats imperials que això suposa.
- La qual cosa desemboca en una manca de legitimitat democràtica de les institucions continentals que provoca l'existència de forces centrífugues (Brexit).

CATALUNYA FORMARÀ PART DE LA SOLUCIÓ.

Catalunya, com els països escandinaus i bàltics, com Finlàndia, Escòcia o Irlanda, no forma part d'aquesta problemàtica.

- La gran majoria de la població catalana és pro europea, el fet de no tenir estat d'ençà de 1714 és una vacuna molt potent contra la nostàlgia imperial que esmentàvem.
- Té una capacitat d'integració molt superior a la que pot tenir França.
- El seu endeutament en cas d'independència seria força inferior al de la majoria d'Estats europeus.

En conseqüència, com a nou estat d'Europa i sense els condicionaments que evocàvem, l'aportació catalana a Europa significaria aire nou per a la construcció solidària del continent tot respectant-ne (qui sinó?) la diversitat cultural.

La pau que els pares d'Europa volien consolidar després de la II guerra mundial no pretenia implicar que no hi hagués mai cap conflicte d'interessos (no cal ser cap geni per saber que els conflictes formen part de la vida en general i de la vida política en particular). Volia implicar que no hi hauria mai

més una guerra per resoldre aquests conflictes. Catalunya amb les seves mobilitzacions multitudinàries i pacífiques, la capacitat d'autoorganització d'un referèndum sense recursos financers d'estat i amb la policia espanyola reprimint com mai no ho havia fet d'ençà de la mort del dictador, aquest petit país de la Mediterrània ens mostra a tots el mètode solució dels problemes posant el poble per davant malgrat els enormes mitjans de propaganda mediàtica del jacobí-franquisme (majoria de TV "espanyolistes" Antena 3, Tele 5, TV1, TV2, etc...) enfront de la TV catalana assetjada pel fisc i que, probablement, comença a tenir manca d'anunciadors per les pressions estatals (així i tot, la seva audiència, per la confiança informativa que genera, no para de créixer).

"Mai més guerra" deien els pares d'Europa. El 16 d'abril de 2017 el Tribunal Suprem espanyol afirmava que "si l'1 d'octubre hi hagués hagut més policies, hauria estat una VERITABLE MASSACRE." Aquests mètodes del règim de Madrid semblen gaire en conformitat amb els valors fundacionals de la Unió.

EL REFERÈNDUM DE CATALUNYA DE L'1 D'OCTUBRE PODIA SER UNA MANERA EXEMPLAR DE RESOLDRE CONFLICTES PACÍFICAMENT

Tots hem vist les imatges de la repressió desmesurada dels votants pacífics: Els estats són estats, particularment el que foren imperials. Els costarà d'admetre que no es pot reprimir amb violència un multitudinari moviment democràtic... Però l'interès superior dels pobles del continent farà callar tard o d'hora els franco-bonapartistes que només cerquen vots per legitimar decisions preses prèviament.

Europa necessita eficiència econòmica, ferma democràtica i solidaritat:

- Catalunya, malgrat la difícil situació dels darrers mesos –el sabotatge de Madrid, corredor mediterrani, etc.– té una de les taxes de creixement més altes de la

Unió.

- La fermesa democràtica la demostren cada dia, amb una dignitat exemplar, els presos i exiliats polítics amb llur sacrifici.
- La solidaritat fa temps que Catalunya la demostra amb les manifestacions pro-refugiats, les accions quotidianes per als més desafavorits (recordem que al moment de la greu crisi d'Etiòpia, la CRIDA a la Solidaritat havia enviat a aquell país més ajuts que tot l'Estat espanyol!).

Alguns intenten de combatre el moviment català d'emancipació escudant-se darrere la construcció europea. Que ningú es deixi enganyar. La llibertat de Catalunya, refermada pels demòcrates del continent, serà la millor garantia de construcció d'una Europa realment solidària capaç de fer front als reptes democràtics del planeta i als de l'economia mundial.